

Сретен Перовић

ПОЗОРЈЕ

Слава теби
плодна лампо на пучини
грког мора.
Вријеме дође у тамним веригама
да живот кроз дим прођене
и паучини врати.

Слава теби
који покрену жбуње
и прерасте у мрамор.
Дрхти ноћ изнад смрзнутих руку
са звијездама које се прегоне
и у походу гасе.

Слава теби подне готике
за све молитве
које нам не дођоше на уста.
А тајна се ни за кап не измијени
од хелије младог сунца
до окоштале плиме.

Слава
слава теби
камцију у пологу.
Около
светлуцају кости
и хајкачи носе бремена ужаса.

СМИРЕНА КЛЕТВА

Ја кренух
ти остаде на путу да чекаш
мирис мјесечине.
Однијех собом пепео тренутка
загубљеног
међу вјетровима.

И пут мој се не обазре
иза властитих леђа.

Утамних глас:
Рођена а неојачала
крени
кајању поред гроба!

Шумови покорне ријеке
допријеше до мене
пуни врбовог лишћа и неукротивих риба.
Јасно ти би:
на кочијама пројახала луна
с оне друге обале
тканог бријега.